Стефан Малларме

Блакить

Перекладач: М. Москаленко

Блакить, одвічна блесть, в іронії священній,
Ясна, прозоріша за квітів томну лінь,
Поета, що клене безсило власний геній,
Жене безплідною пустелею болінь.

Біжу сліпма: вона в порожню душу хоче
Мені загнати свій пронизливий докір.
Куди втекти? Яку з твоїх громадь, о ноче,
Затулить хоч на мить її убивчий зір?

Тумане, линь! Пролий свій попіл монотонний
Густими пасмами під небосхил, який
Між сірих трясовин осінніх днів потоне!
Німою стелею сліпучу товщу скрий!

А ти — з летейських вод виходь! Над берегами
Сухих очеретин і твані назбирай,
О Спліне, й заліпи умілими руками
Лазурні діри — слід од злих пташиних зграй!

Іще! З останніх сил хай димарі понурі
Чадять, і кіптяви напівзагуслий блиск,
Опавши, хай замкне всі горизонти хмурі,
Де звільна помира жовтавий сонця диск!

— Умерли небеса. — Матеріє, благаю,
Дай сил забути Гріх та неосяжний Лад

Страждальцеві, який, проклявши, поділяє
Прибиту підстілку щасливих людських стад.

Бо голови уділ порожньої моєї,
Флакону без рум'ян під голизною стін,
Не скрасивши ридань смертельної Ідеї,
Похмурим позіхом вітати чорний скін...

Даремне й це! Блакить святкує перемогу,
Моя душе: вона співає знов і знов
У дзвонах, нам на страх; лунку глибінь живого
Металу покида із синню молитов,

І, прорізаючи кільце твоїх агоній,
Мов невідпорний меч, серед імли гримить.
Ховатися — куди від лютої погоні?
Вона гряде. Блакить! Блакить! Блакить! Блакить!